

tilbage, og at man vil følge Finansministeren i Forslaget under Nr. 8. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 12 kan jeg ikke være enig med den ærede Finansminister i, at man faar udført det bedst, som man ikke betaler for. Der kan være Medlemmer i Samfundet, der ere saaledes stillede, at de kunne leve af Wren, altsaa ogsaa arbejde for Wren alene, saaledes at de kunne sidde i en Invalideforsørgelseskommission og varetage denne Bestilling med stor Omhu og Midfjerhed uden at faae noget som helst Honorar derfor, men det kunde ogsaa være, at man derved fik et saa indskrænket Valg, at man fik Personer til at sidde i en Invalideforsørgelseskommission — det være sagt uden nogen som helst Sigte mod den nuværende Bestyrelse —, som ingenlunde turde siges at have de bedste Kvalifikationer dertil, og dette vilde jeg betragte som en langt værre Ulykke, end om Statskassen betalte et passende Honorar for et Staten ydet Arbejde. Vel har Finansministeren, som han udtrykte sig, Ret til at forrigrere Indstillingerne og nærmere at træffe Bestemmelser, men i de allerfleste Tilfælde vil det være umuligt for Finansministeren at trænge til Bunds i en Afgjørelse, som Invalideforsørgelsesbestyrelsen har truffet. Det vil væsentlig afhænge af den, hvorledes Loven kommer til at virke pekuniært med Hensyn til Statskassen, og om det er den almindelige Invalidefond eller Statskassen, er kun en Navneforskjel, Sagen er den samme, og jeg maa sige, at jeg sætter overordentlig Pris paa, at dette Arbejde bliver udført af Mænd med de bedste og fortrinligste Kvalifikationer i enhver Henseende saavel overfor Statskassen som overfor Invaliderne, at jeg finder, at det, at man tilbyder Honorar, maa være en Betryggelse for Arbejdets omhyggelige Udførelse, idet Finansministeren faar et meget større Udvalg til sin Raadighed, naar der skal vælges Bestyrelse. Ganske vist vil det bero paa Rigsdagen og Regeringen i Forening, det vil sige paa Finansloven, hvad der skal ydes i Honorar, men man er bleven enig om at fastsætte saa mange Hundreder Honorarer, saa i den Henseende opnaas der vel ogsaa en Slags billig Overenskomst, naar der ellers kan naaes en Overenskomst overhovedet om selve Grundlaget. Jeg betragter det altsaa baade fra Statskassens Side og fra vedkommende Individuers Side som det mest betryggende, at disse Medlemmer ere honorerede, og jeg maa holde for, at det ogsaa for Ministeren er det Helbigste. Finansministeren kunde ellers let senere — om ikke den nuværende efter hans Udtalelser, saa en senere Finansminister — komme til at sige, naar vi ankede over Invalidebestyrelsens Omfjorg eller over den Maade, hvorpaa den udførte sine Forretninger: Ja, hvad skal jeg gjøre, jeg har ikke havt Andre at vælge imellem, jeg har ikke kunnet formaa andre Mænd til at bestyre disse Forretninger, som tage en ikke ubetydelig Tid — det er aabenbart den vigtigste

Del af den hidtil værende Bestyrelsens Virksomhed, der bliver tilbage for Invalidebestyrelsen — da de ikke ere honorerede derfor. Denne Indvending tror jeg ikke, vi skulle modtage, naar vi i Fremtiden kritisere en Invalideforsørgelsesbestyrelsens Virksomhed. Jeg maa derfor haabe, at den ærede Forslagsstiller af det tidligere Forslag vil modsette sig Forslaget under Nr. 12. Hvad angaar Forslagene under Nr. 9 og 10, skal jeg ikke nærmere udtale mig om dem, men overlade det til Ordsvreren for Forslagsstillerne. Jeg skal kun sige, at det forekommer mig, at der i Finansministerens Motivering var en Utydning omtrent i den Retning, som om vi levede i en absolutistisk Stat, hvor man kunde tænke sig, at et Par Ministre ikke var enig, og at der saa stod en over dem, som befalede, hvorledes det skulde være, altsaa ikke ganske som om vi levede under Bestemmelser, der ere fixerede i Grundlovens § 13 om Ministerenes Ansvarlighed og Kongens Uansvarlighed. Derimod skal jeg ikke negte, og det turde jeg maaske udtale, at Ministeren har to Grunde for sin Stilling her, som have en vis Betydning. For det Første den, at han staar paa det gamle Standpunkt, — hans Forslag er i Virkeligheden det gamle; Kongen udnævner efter Finansministerens Foreskilling — og dernæst den, at det kan betragtes som forretningsmæssigt hensigtsvarende, naar to sideordnede ansvarlige Medlemmer af Regeringen ikke ere ganske enige, at da ikke den ene stilles under den anden, hvilket dog tilsyneladende kunde blive Tilfældet efter Forslaget, men at Sagen afgjøres paa anden Maade. I den Henseende forekommer det mig imidlertid efter hvad jeg kan skjønne, at Finansministerens Underændringsforslag ikke er ganske tilfredsommeligt. Naar nemlig Krigsministeren og Finansministeren ikke ere enige, og Sagen kan afgjøres paa en af Finansministeren nedlagt Foreskilling til Kongen, altsaa paa Finansministerens Ansvar ensidig uden nærmere Forhandling i Ministerraadet — jeg forudsætter, at det kan lade sig gjøre efter Finansministerens Forslag — saa bliver dog Finansministeren den overveiende, han faar alligevel Overtaget, naar Striden bliver mellem Finansministeren og Krigsministeren, thi han faar Ret til at gjøre direkte Foreskilling til Kongen, og paa sit Ansvar at afgjøre Sagen, det bliver altsaa kun formelt forskjelligt fra det, som er foreslaaet under Nr. 10. Hvis det, derimod kunde oplyses, at Finansministerens til Kongen nedlagte Foreskilling ikke blev gjort, undtagen Sagen var behandlet af Ministerraadet eller forhandlet i Statsraadet — er det Pragis, at saadanne Foreskillinger ikke foregaa uden paa den Maade — saa kan jeg forstaa, at der er en Melleminstants, at da hele Statsraadet, altsaa hele det ansvarlige Ministerium, kommer til at overveie Spørgsmaalet, naar der er Uoverensstemmelse mellem Krigsministeren og Finansministeren.